

„Is this just fantasy?“
Viva Vox!

Prohladno prvo veče decembra. Žurim ka Sava centru. „Izvinite, da nemate možda kartu viška?“, zaustavlja me čovek. Uz izvinjavajući osmeh kažem mu da nemam. On pomirljivo klima glavom, zahvaljuje se i nastavlja da pogledom traži po masi.

U potrazi za kartom viška – možda je to najsažetiji opis koncerta zemunskog hora „Viva Vox“. Ovi mladi talentovani ljudi za kratko vreme opčinili su nas svojim vanserijskim glasovima. Utkali svoje emocije duboko u nas. Preneli svoju neodoljivu energiju na publiku, koja je to znala da prepozna. Koncert u Sava centru, pred 3500 ljudi... Sigurno je i njima bilo neverovatno koliko i nama. Sigurno su i oni podjednako uživali.

Uzbuđena i treperava, penjem se stepenicama do balkona. A zatim čekam. Čekam. Čekam do momenta kada se vrata sale konačno otvaraju i svi ulazimo, iščekujući početak. Masa ljudi, žamor na sve strane, različiti komentari... U jednom trenutku sve zamire, kako mladi pevači izlaze na binu, praćeni dirigentkinjom Jasminom Lovren. Aplauz. Ovacije. Pa svečana tišina.

Počinjemo svoje putovanje cvrkutom ptica i zvucima prirode... „Circle of life“. Krug života, krug pesama. „Ameno“ i „Tears in heaven“ oteli su uzdahe i suze. Osećaj ježenja i žmaraca koji putuju telom, dok slušam skladnu polifoniju – od neverovatnih dubina baršunastih basova do nezamislivih visina soprana. Oduševili su „Boemskom rapsodijom“ i „Afrikom“, izmamili osmehe sa „Don't worry be happy“, „Rama Lama Ding Dong“, uzvisili nas sa „Nearer my God to Thee“ i „Baba Yetu“ himnom na svahiliju... I potpuno zadivili obradama pesama metal bendova – „Chop Suey“ i „Du hast“. Svaku pesmu maštovito je najavljivala sličica na ekranu, i tako smo stigli do jednog znaka pitanja koji je doneo vrhunac koncerta – Prodigy mix. Glasovima potpuno dočaravši elektronske zvuke, uz fenomenalnog bitboksera i upečatljive scenske efekte, kao i odeću, kreativne koreografije, publiku su istinski ostavili bez daha.

Zabavili su nas teniskim mečem „Maksa Đokovića“ i „Borisa Nadala“, glasom imitirajući zvuke udara loptice o zemlju i poklike tenisera. Utisak je upotpunila i brejkdens grupa. A na kraju, kada su izašli na bis, i publika je zapevala i zaigrala zajedno s njima. Oni su „Simply the best“. Moram se zapitati, kao u pesmi „Mamma Mia“ – „how can I resist you“?!

I nakon svega, ostaje glas... Glas kao najsavršeniji instrument, ono što nam je prirodom dato i što se ne može meriti ni sa čim drugim. Glas kao put do srca, glas kojim su nas pevači ovog sasvim novog hora toliko pridobili i zadivili. Živeo glas!